

trajectis Alpibus Aſtam veniſſet, Ludovicus ad Senatum miſit, videri ſibi optimum eſſe Maximilianum regem ſuo & Alexandri & reipublicæ ſtipendio in Italiam accerſiri: ut ſit, qui regem Carolum & auctoritate ſua deterrere, ne Alpes trajiciat, & ſi trajecerit, ſuis & ſociorum opibus & copiis comprimere facile poſſit: ejuſque ſe rei jam apud illum initia & fundamenta jeciſſe per legatos ſuos, a qua, ut videtur, non abhorreat. Ea agitata re de Alexandri & Hiſpaniæ regum legati ſententia celeriter a Patribus, ſextodecimo calendas junias Senatus decrevit Maximilianum accerſiri oportere: cui ſit in trium menſium ſtipendia (tot enim menſes ſatis fore) a republica quadringentæ auri atque octoginta libræ, a Ludovico alteræ totidem, ab Alexandro parte dimidia pauciores: ducatque iſ Helvetiorum ſecum militum quatuor millia, quibus ipſe ſtipendium numeret ſingulis menſibus libras auri centum viginti. Ea cum lege, mandatiſque, Franciſcum Foſcarum legatum Senatus ad illum miſit. quæ quidem lex eo feſtinantiuſ eſt lata, quod literæ ad Senatum venerant, Helvetiis, qui ſe profitebantur nihil eorum quæ vellet Carolus eſſe facturos; niſi prius reliqua, quæ debeat, quæque per magna ſint, eis perſolvat; jam ab rege quingentas auri libras eſſe curatas, quod tamen, ut poſtea cognitum eſt, falſum fuit. Beatianuſ ad Helvetioſ miſſuſ effecit, ut tres eorum pagi reipublicæ ſacramentum dicerent, ſtipendiumque eis dedit. Maximilianuſ accepta a Patribus pecunia in fines regni ſui venit, Comenſem agrum verſuſ. Eum Ludovicuſ cum uxore Beatrice obviam profectuſ excepit: prænſique una venatum ſecum duxerunt. Qua commotus fama Aloiuſ dux Genabenſium Aſtam oppidum communivit, verituſ Maximilianuſ eo primum omnium ſuas copias adducturum. Ille autem, ut Philippo filio Belgarum regi ad ſe venienti ſui conveniendi poteſtatem faceret, etiam interiuſ in Alpes reverſuſ, ſuſpicionem multis attulit ſe ſe ampliuſ in Italiam non venturum. Atque illiſ ipſiſ diebuſ Henricuſ Bri-